

**11 JULI TOESPRAAK
VOOR
HET RODENBACHFONDS TE ZWEVEGEM OP 8 JULI 2017
EN
DE GULDEN SENIOREN TE ANTWERPEN OP 11 JULI 2017**

Dit zou een Vlaamse feestdag moeten zijn; heeft Vlaanderen echter iets te vieren?

Meer dan 700 geleden werd Vlaanderen gebrandschat en leeggeroofd, in opdracht van de Franse koning Filips VI, door landvoogd Jacques de CHÂTILLON.

Is na al die eeuwen iets veranderend, inderdaad, er is iets veranderd, de landvoogden noemen nu DI RUPO, LUTGEN, CHASTEL en HEDEBOUW.

Maar het brandschatten en roven is gebleven.

Je kan er niet naast kijken, het federale België is politiek, taalkundig, cultureel, socio-economisch, financieel in twee totaal tegengestelde werelden uiteengevallen die op geen enkele wijze nog samen ordentelijk kunnen bestuurd worden.

De Belgische restfractie wordt nog bijgehouden omdat de Vlamingen hun demografische meerderheid te grabbel gegooid hebben wat door de Franstaligen gretig gebruikt wordt om hun voorrechten, met Vlaanderen als derde betaler, in stand te houden.

Door de zes staatsmisvormingen heen echter werd de Vlaamse demografische meerderheid tot een politieke minderheid gedegradeerd.

5 woorden hebben daartoe volstaan:

EEN MEERDERHEID IN ELKE TAALGROEP

Voor de staatsmisvorming van 1970 had de regering (CVPSC en BSPSB) van wijlen Gaston EYSKENS geen 2/3 meerderheid om de Grondwet te herzien.

Wijlen staatsminister O. VANAUDENHOVE (PVV/PRL) reikt vanuit de oppositie de hand onder de voorwaarde van een meerderheid in elke taalgroep om de grondwetsherziening van 1970 goed te keuren.

De super grendel was geboren in de grondwet ingeschreven en niet meer te wijzigen zonder de instemming van de Franstaligen.

Deze stemtechniek wordt ook gebruikt voor de goedkeuring van bijzondere wetten, allemaal om de voorrechten van de Franstaligen te verankeren.

Bovenop deze grendel kunnen de Franstaligen nog beroep doen op:

- De belangenconflictprocedure,
- De alarmbelprocedure.

Wijlen staatsminister Wilfried MARTENS, de uitvinder van het unionistisch federale – wat de ook moge betekenen, schijft in zijn memoires:

Wegens de vele grendels zullen de Vlaamse politici afhankelijk zijn van de goodwill van de Franstalige collega's, wanneer zij de werking van de Belgische staat op de Vlaamse noden willen afstemmen.

Daarbij bestaat het gevaar dat zij door de Franstaligen telkens zouden worden gedwongen tot het betalen van een prijs, in ruil voor het verkrijgen van hun fiat. Dit is het doodvonnis van de democratische besluitvorming, goedgekeurd door "Vlaamse" Christen democraten, socialisten en liberalen op het altaar van de heilloze Belgische compromissencultuur.

Naast deze vergrendelingen zijn de Vlamingen het slachtoffer van een paritaire samenstelling die de Vlaamse demografische meerderheid bijkomend ondergraaft:

- De federale ministerraad;
- Het Grondwettelijk Hof;
- De Raad van State;
- Het Hof van Cassatie;
- De Hoge Raad voor Justitie;
- De hoogste federale ambtenaren.

Dit betekent dat een Vlaams kind minder waard is dan het kind van een Franstalige ouder.

Doorheen de verschillende staatsmisvormingen werd niet alleen een ondoorzichtige staatsstructuur gecreëerd maar tevens een Bijbelse vermenigvuldiging van politieke mandaten.

Dit land is gezegend met 10 parlementen die samen 795 politieke mandaten vertegenwoordigen of 1 mandaat per 14.026 inwoners.

Zal het nog iemand verbazen dat 59,37 % van deze mandaten door de Franstalige minderheid wordt ingenomen.

Het parlement van de Europese Unie telt 751 mandaten of 1 mandaat per 684.794 inwoners.

Daar bovenop komen nog 6 regeringen:

- De federale regering: 14 ministers en 3 staatssecretarissen;
- De Vlaamse regering; 9 ministers;
- De regering van het Waals Gewest: 8 ministers;
- De regering van de Franse Gemeenschap: 7 ministers;
- De regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest: 8 ministers;
- De regering van de Duitstalige Gemeenschap: 4 ministers;
- Het college van de Franse Gemeenschapscommissie: 2 leden.

Die mandaten graaicultuur kost de belastingbetaler miljoenen, heeft nauwelijks enige toegevoegde waarde, is de oorzaak van permanente bevoegheidsconflicten en wordt door de participatie in stand gehouden om hun lakeien toe te laten zich aan deze rijke tafelen te laven.

Deze mandaten graaicultuur dient teruggebracht te worden tot 2 bestuursniveaus:

De gewesten en de gemeenschappen;
De lokale besturen;

Het Brussels Hoofdstedelijke Gewest wordt best afgeschaft en in Vlaanderen geïntegreerd met een één gemeenteraad, één college en één burgemeester en één politiezone.

Vlaanderen beschikt in het federaal parlement over een ruime meerderheid om deze optie te realiseren; de Vlamingen moeten alleen durven.

De burger/kiezer ondergaat en wordt bovendien door de participatie volledig en volkomen buiten spel gezet. Participatie die royaal met belastingen overeind gehouden wordt. Jaarlijks wordt onder de politieke partijen 65 miljoen € verdeeld waarover ze naar goeddunken kunnen beschikken.

Lang voor de verkiezingsdag zijn de verkozen des volks, op een zeldzame uitzondering na, gekend omdat de nuttige volgorde op de lijsten door de partijleiders bepaald wordt.

De partijkoelies worden nuttig gerangschikt, de dwarsliggers krijgen geen kans of worden naar onverkiesbare plaatsen verwezen.

Kamervoorzitter Herman DE CROO in KNACK van 28 februari 1996:

Het parlement mag nietsdoen. De meerderheid is morsdood. De parlementsleden van de meerderheid zijn uitgekocht. Neem al die plaatsvervangers van de ministers, die stemmen nooit tegen de regering. Van zelve niet. Ze slikken alles. Ze bidden alle dagen dat hun minister op post blijft. De cohorte sukkelaars zit er bij de gratie van het voortbestaan van de regering.

In zijn rubriek "Paleis der Natie" in de Tijd van vrijdag 6 november 2016 noteert Rik VAN CAUWELAERT:

Volgens een wat cynisch gestemd Kamerlid van de meerderheid kan het parlement best worden gesloten na de goedkeuring van het regeerakkoord, dat meestal in niets nog lijkt op de verkiezingsprogramma's van de coalitiepartijen.

Het gevolg is dat het wantrouwen in de klassieke politieke partijen nooit groter is geweest; dit vertaalde zich reeds tijdens de verkiezingen van 25 mei 2014 toen reeds 20 % van de kiezers afhaakten (12 % daagden niet op en 8 % stemde blanco of ongeldig). Niets laat voorzien dat deze trend gestopt is. Het hart van de democratie, de verkiezingen, stevent af op een fataal infarct.

Veel Vlamingen voelen zich aan hun lot overgelaten en komen in opstand tegen politieke partijen die reeds decennialang congresbesluiten en programma's goedkeuren die zelden of nooit worden uitgevoerd.

Vlamingen zien met lede ogen aan dat nieuwkomers aanspraak maken op sociale voordelen, zonder ooit enige bijdrage er voor betaald te hebben, die hen worden ontzegd.

De resoluties van 3 maart 1999 van het Vlaams Parlement, goedgekeurd door Christen Democraten, Liberalen en Socialisten:

Meer coherente bevoegdheidspakketten zijn een belangrijk instrument voor het tot stand brengen van een efficiënt bestuur, samen met een ruime financiële en fiscale autonomie;

Het federale staatsmodel dient gebaseerd te zijn op een fundamentele tweeledigheid op basis van twee deelstaten, met daarnaast Brussel met een specifiek statuut en de Duitstalige gemeenschap;

De solidariteit dient behouden te blijven op basis van objectieve, duidelijke en doorzichtige mechanismen en omkeerbaarheid. Dergelijk mechanisme mag niet tot gevolg hebben dat het ontvangende deelgebied per capita meer overhoudt dan het betalende deelgebied.

De zes staatsmismismingen komen in geen lichtjaren in de buurt van deze resolutie. Heeft u zich trouwens ooit afgevraagd hoe de Franstaligen zouden reageren indien:

Vlaamse magistraten bevoegd zouden worden in het arrondissement Nijvel;

In het arrondissement Nijvel taalfaciliteiten zouden toegekend worden aan de Nederlandstaligen;

Het Waalse Gewest ieder jaar 12 miljard € zou moeten overdragen aan Vlaanderen zonder enige resultaatverbintenis;

Vlaanderen aanspraak zou maken op Waals territorium;

De grendelgrondwet, de belangenconflictprocedures en de alarmbellen zouden afgeschaft worden;

De taalwetgeving in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zou toegepast worden zoals voorzien;

De procureur van het gerechtelijk arrondissement Brussel verplicht tot de Nederlandse taalrol dient te behoren;

Het is niet nodig een helderziende te zijn om te beseffen dat geen enkele Franstalig parlementslid dergelijke wetsvoorstellen zou in overweging willen nemen laat staan goedkeuren.

Vlamingen hebben het omgekeerde wel goedgekeurd.

Ondanks de massale fiscale aanslag slaagt de federale overheid er niet in zijn begroting in evenwicht af te sluiten, laat staan met een overschot.

Die politiek leidt ertoe dat de kosten naar de volgende generaties doorgeschoven worden die noch part noch deelhebben aan deze politiek, er niet voor verantwoordelijk zijn, maar de factuur zullen betalen.

Het is dan ook niet meer vanzelfsprekend dat onze kinderen en kleinkinderen het nog beter zullen hebben dan deze generatie, in tegendeel.

Bovendien verliest Vlaanderen in uitvoering van de 6de staatsmishandeling en de bijzonder financieringswet 755.000.000 € (beperking tot 87,5 % van de federale dotatie); een inlevering op het altaar van de Belgische solidariteit.

Deze Vlaamse financiële aderlating zou helemaal niet aan de orde zijn indien de "Vlaamse politieke leiders" de politieke moed hadden de 12.000.000.000 € (520.788.000.000 fr.) in vraag te stellen die jaar zonder controle en zonder resultaatverbintenis naar het Waals gewest en de Franse gemeenschap geruisloos worden doorgesluisd.

Deze financiële aderlating verhindert Vlaanderen onder meer (niet cumulatief):

- Ieder jaar 50.000 sociale woningen te bouwen;
- Ieder jaar alle werkings- en investeringsbehoeften in het Vlaams onderwijs op te vangen;
- Ieder jaar alle noden van de Vlaamse Zorgsector te leningen;
- Ieder jaar de volledige Vlaamse wegeninfrastructuur te renoveren;
- Ieder jaar rusthuizen voor onze senioren te bouwen zonder de dagverblijfskosten te verhogen;
- Ieder jaar probleemloos de Vlaamse culturele- en sportverenigingen te betoelagen;
- Ieder jaar zonder problemen de infrastructuur en de werking van de Vlaamse kinderopvang te financieren;
- Ieder jaar zonder problemen de kinderbijslag en leeftijdsbonus te financieren;
- Ieder jaar de belastingen substantieel verlagen zonder de dienstverlening af te moeten bouwen;
- Ieder jaar de koopkracht verhogen van 692.000 Vlamingen die nu onder de armoedegrens leven;
- Ieder jaar de 11,2 % kinderen die in Vlaanderen in armoede geboren worden kansen te geven;
- Ieder jaar de 20 % alleenstaande Vlamingen die nu in armoede leven uitzicht geven op beterschap.

Ondanks deze massale financiële transfers neemt de armoede in Wallonië ziende ogend toe en blijft kampen met een permanente structurele werkloosheid.

Dit is het gevolg van het toekennen van alle mogelijke sociale voordelen, tewerkstelling bij de overheid en intercommunales, aanstellingen in raden van bestuur van overheidsbedrijven en noem maar op.

Dit wordt gebruikelijk als cliëntelisme omschreven alhoewel het hier zonder meer het oneigenlijk gebruik van overheidsmiddelen betreft.

Professor Bea CANTILLON daaromtrent schrijft in Humo van 13 augustus 1996:

Maak de transfers van Vlaanderen naar Wallonië in de Sociale Zekerheid niet te doorzichtig, want als de mensen weten waar al dat geld naar toe vloeit, zullen ze niet meer willen betalen.

Ondanks het massaal Vlaams financieel infuus:

Heeft Wallonië te kampen met een armoederisico van om en bij de 18%. Zonder deze transfers in de sociale zekerheid loopt dit tot 33% op;

Kunnen 1 op 15 gezinnen hun elektriciteitsrekening niet meer betalen;

Is de schuldbegeleiding over de laatste 10 jaar met 85% toegenomen.

Zelfs met Vlaanderen als derde betaler (geen terug te betalen leningen zoals voor Griekenland), blijft het Waals gewest en de Franse gemeenschap wegzinken in een financieel moeras, en is de hoofdreden waarom zij zich aan de Belgische eenheidsstaat vastklampen.

Deze structuur verlaten betekent hun einde.

De financiële transfers, ingevolge een desastreuze federale begrotingspolitiek, belasten Vlaanderen overmatig zijn het gevolg van:

De financiering van de verlieslatende kolen- en staalindustrie naar rato van 1 miljard fr. per maand in de beginjaren 70;

De deficit spending en de politiek van de "le retour du coeur" politiek van de PS in 1987;

De abominabele begrotingspolitiek van de paarse regeringen – éénmalige ingrepen en lasten naar de toekomst verschuiven; sales en laese back, de in beslagname van pensioenreserves van Brussel Airport en Belgacom en de verkoop van overheidspatrimonia

Louis VERBEKE, voorzitter van de VLERICK BUSINESS SCHOOL merkt in DE TIJD van 2 september 2014 terecht op, ik citeer:

Wanneer vertellen we eens heel duidelijk op basis van feiten aan het hele land dat het onverantwoord is voor Vlaanderen om 8 à 10 procent van zijn B.B.P. over te dragen om het prompt verloren te zien uitdelen, zonder hoop op beterschap?

Dit is voor "Vlaanderen Feest" geen leuke boodschap, maar de bittere realiteit. Vlamingen kunnen het eigen lot niet bepalen.

De sacro sante heilloze Belgische compromissencultuur verhindert Vlaanderen het eigen huis naar eigen goeddunken in te richten omdat de Belgische voogd, met collaboratie van "Vlaamse politieke formaties", het product van de Vlaamse economische welvaart afroemt om bezuiden de taalgrens een politiek systeem in stand te houden dat er niet in slaagt en er nooit zal in slagen zijn administratieve en politieke beslissingen te financieren.

Een staatsverband dat enkel in stand kan worden gehouden door de meerderheid van zijn bevolking te minoriseren en financieel lam te leggen kan niet overleven.

Op het altaar van de federale eenheid worden de Vlamingen steeds verder in de verdrukking gedreven, terwijl hun eisen op minstens een rechtvaardige en gelijke behandeling door de federale beleidsmakers, ook "Vlaamse", met tegenzin aanhoort worden.

Vlaanderen kan de eigen economie niet op de eigen noden afstemmen omdat het op de limieten van een ondemocratische staatsorganisatie te pletter loopt.

Zonder het lichten van deze communautaire hypotheek is een voor Vlaanderen aangepast economisch beleid onmogelijk.

Sociale bescherming financieerbaar houden en economisch groeien, veronderstelt de deelstaten deze hefboomen in handen te geven die dit kunnen realiseren.

De door de Francofonie aangevoerde krachten zijn echter volop bezig met het economisch weefsel van Vlaanderen te vernietigen en zullen pas ophouden als de Vlaamse welvaart tot het niveau van de Waalse gedegradeerd is. Deze tegengestelde maatschappijvisies, worden probleemloos afgedicht, hierin door de regimepers voluit gesteund, tot meerdere glorie van de participatie.

Dit staatsverband kan enkel overleven omdat de Vlamingen nog onvoldoende beseffen en nog niet voldoende aan den lijve ondervinden dat de financiering van hun welvaart en hun welzijn op korte termijn bedreigd wordt door een verkeerd begrepen solidariteit die gericht is op het in stand houden van een politieke cultuur en dito formaties om zichzelf overeind te houden.

Het is een bittere vaststelling dat in dit federale België een rechtmatige en redelijke politieke doelstelling niet meer langs democratische weg kan gerealiseerd worden. Deze financiële aderlating echter kan via de federale begrotingen afgeremd worden omdat de blokkeringsmechanismen niet van toepassing zijn en als de Christen Democraten, de Liberalen en Sociaal Democraten durven kiezen voor Vlaanderen en voor diegenen die ze verkozen hebben en verantwoording verschuldigd zijn.

Wij moeten ons dan ook de vraag durven stellen of het federale bestuursniveau voor Vlaanderen nog enige toegevoegde waarde heeft.

Het jarenlang aangehouden federaal politiek consensusmodel heeft de federale staat opgezadeld met een gigantische staatsschuld, (430.779.300.000 € per 2017 07 11) die onze kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen zullen moeten aflossen en waarvoor zijn geen enkele verantwoordelijkheid dragen.

Dit politiek systeem bestaat er in de conflicten te beheersen ten koste en ten laste van de meerderheid van dit land.

Het wordt evenwel steeds duidelijker dat de consensuspolitiek niet meer bij machte is crisissen te beheersen en uiteindelijk er onder zal bezwijken.

De Frankfurter Allgemeine verwoordt het treffend, ik citeer:

Hat ein Staat, dessen französischsprachiger Teil sich von der Niederländisch sprechenden Bevölkerung gigantisch alimentieren lässt, aber deren Kultur und Historie ostentativ ignoriert, nicht seine Existenz verspielt?

Het is en blijft een bittere vaststelling dat voor de Vlaamse federale ministers en de Vlaamse federale parlementsleden de opportuniteit van een mandaat nog altijd zwaarder weegt dan het opkomen voor de Vlaamse belangen

De "VLAAMSE" politieke partijen die deze democratische en financiële amputatie goedgekeurd hebben of aan de uitvoering ervan medewerken zwijgen en ondergaan.

Zij zijn de gevangenen in het SERAIL, zij hebben geen sleutel en ontsnappen is onmogelijk, tenzij zij de Franse bewakers met nieuwe en bijkomende voorrechten omkopen die Vlaanderen verder in de verdrukking storten.

Hoe het staatsverband ook mag genoemd worden is van ondergeschikt belang.

Belangrijk is dat Vlaanderen autonoom beschikt over de opbrengsten van zijn economische activiteiten, de verdeling ervan binnen Vlaanderen organiseert en de omvang van een doorzichtige en resultaat gebonden solidariteit bepaalt.

Dan pas zal er in Vlaanderen op 11 juli kunnen gefeest worden.

Ten slotte, goede Vlaamse Vrienden dankbaar voor uw aandacht en luisterbereidheid, vraag ik u enkel:

Blijf gaan voor en blijf geloven
voor Geus en voor Klauwaart
in een VRIJ VLAANDEREN.

Willy DE WAELE
Voorzitter OVV